

Verliefdheid

Hij heeft mijn nummer gevraagd. Mijn collega! Zomaar uit het niets, met als reden dat hij een keer wilde langs komen op de fiets. 35 kilometer heen en terug. Ik voel dat mijn hoofd begint te gloeien terwijl ik mijn nummer aan hem geef. *Zou hij me leuk vinden? Waarom zou hij anders mijn nummer vragen?*

Niet veel mensen zullen een afstand van 35 kilometer overbruggen op de fiets om even bij een collega op de koffie en thee te gaan. *Hij moet mij wel heel speciaal vinden...toch?*

Zelf weet ik niet zo goed wat ik nu precies voel. Ik zit in een achtbaan van emoties en gedachtes. Mijn gevoelens zorgen voor verwarring, het maakt me onzeker. *Hoe weet ik nu of ik hem ook leuk vind? Als hij mij überhaupt wel leuk vindt. Misschien heb ik het wel verkeerd geïnterpreteerd en wil hij inderdaad alleen maar een stuk fietsen. Maar die appjes dan die hij me stuurt sinds ik hem mijn nummer heb gegeven?*

Alle warmte stijgt naar mijn hoofd als mijn collega tegenover me op mijn bank zit. Hij is op bezoek gekomen, maar niet op de fiets, zodat hij langer kan blijven. *Dat geloof je toch niet!* De onrust giert door mijn lijf, ik word gekieteld aan de binnenkant van mijn buik. Het zweet klotst onder mijn oksels en ik weet niet waar ik kijken moet, want iedere keer als zijn ogen de mijne kruisen voel ik een tinteling over mijn huid heen kruipen. *Is dit wat iedereen met verliefd zijn bedoelt?* Ik heb geen idee, want ik heb nog nooit iemand echt leuk gevonden.

Ik kan niet geloven dat dit echt is, dat ik hem echt leuk vind. Nog nooit in mijn leven heb ik nagedacht over het hebben van een relatie, jongens interesseerden me niet en het maken van vriendschap ging me vaak moeilijk af. En daarnaast gruwel ik

al van het idee dat wanneer we verkering hebben, we met elkaar moeten zoenen en zijn speeksel met het mijne mengt. Brr...ik krijg kippenvel als ik eraan denk. En dan heb ik het nog niet eens over de seks, want als je iets met elkaar hebt, ga je toch vanzelf een keer met elkaar naar bed. *Dat is toch hoe het hoort?* Dat is hoe een relatie werkt.

Door mijn autisme werkt het bij mij een beetje anders. Al vanaf kinds af aan wilde ik niet geknuffeld worden, ik had dan het gevoel dat ik geen lucht kreeg omdat iemand zich tegen me aandrukte. Een onverwachtse aanraking op mijn schouder van een leerkracht deed me bijna van mijn stoel vliegen, het voelde alsof ik door een wesp gestoken werd. De drie zoenen op mijn wangen ging ik uit de weg door een afstand te creëren tussen mij en diegene die me wilde zoenen. Hierdoor kon diegene me alleen nog maar een hand geven.

Fysiek contact was en is nog steeds vreselijk omdat ik het niet kan verdragen. Het is gewoon te overweldigend en daarom heb ik nooit serieus nagedacht over een relatie. Totdat ik mijn collega in het dierenasiel ontmoette...